

Sygn. akt I CNP 28/07

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi K. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 stycznia 2005 r.,
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty
Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 lutego 2003 r.,
w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko K. P.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 czerwca 2007 r.,

**odrzuca skargę, nie obciążając skarżącej kosztami postępowania
przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2005 r. Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 sierpnia 2004 r. o odrzuceniu skargi pozwanej o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez ten Sąd dnia 28 lutego 2003 r.

W związku z wymienionym postanowieniem Sądu Apelacyjnego pozwana wniosła w dniu 5 lutego 2007 r. o stwierdzenie jego niezgodności z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁶ § 1 k.p.c., skargę wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się. Od zaskarżonego postanowienia Sądu drugiej instancji nie przysługiwało zażalenie ani inny zwyczajny środek zaskarżenia, a zatem uprawomocniło się ono w dacie wydania, a zatem dnia 21 stycznia 2005 r. Skarga pozwanej wniesiona została natomiast po upływie dwóch lat od tej daty – dnia 5 lutego 2007 r.

Uchybienie terminowi do wniesienia skargi dostrzegła sama skarżąca, domagając się jego przywrócenia. Wniosek ten nie mógł jednak odnieść zamierzonego skutku. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że dwuletni termin do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem jest z jednej strony terminem zawitym prawa materialnego, z drugiej zaś – terminem procesowym. Materialnoprawna funkcja analizowanego terminu wiąże się z podstawową funkcją skargi polegającą na zainicjowaniu postępowania mającego doprowadzić do stwierdzenia jednej z przesłanek odpowiedzialności państwa za działalność judykacyjną – niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.). Na gruncie prawa materialnego uchybienie terminowi do wniesienia skargi powoduje niemożność skutecznego dochodzenia roszczenia odszkodowawczego. Procesowy charakter omawianego terminu wyraża się natomiast w tym, że wyznacza on okres, w którym skarga może być wniesiona, zaś jego niedochowanie powoduje odrzucenie skargi (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Uwzględniając dwoisty charakter przedmiotowego terminu, pełniącego istotną funkcję materialnoprawną, a także

jego prekluzyjność, uznać trzeba, że nie podlega on przywróceniu na podstawie art. 168 i nast. k.p.c.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę pozwanej jako wniesioną po terminie. O kosztach postępowania skargowego orzeczono stosownie do art. 102 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i 424¹² k.p.c.